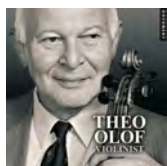

Monument voor Olof

KLASSIEK
THEO OLOF
THEO OLOF, VIOLIST
(Document)

★★★★☆

Hoe de carrière van Theo Olof (1924-2012) eruit zou hebben gezien als hij wat minder bescheiden en wat meer *draufgängerisch* zou zijn geweest, zullen we nooit weten. Feit is dat hij een wonderkind was en dat hij al op zijn elfde bij het Concertgebouworkest debuteerde. Feit is ook dat hij nooit een grote internationale solist werd, ondanks die prachtige vierde plaats bij het Koningin Elisabeth Concours in 1951. Hij gaf de voorkeur aan een baan als concertmeester, eerst bij het Residentie Orkest en daarna bij het Concertgebouworkest, al bleef er altijd meer dan voldoende ruimte voor soloconcerten en kamermuziek. Maar voordat er misverstanden ontstaan: Theo Olof was wel degelijk één van de grootste viooltalenten die Nederland ooit heeft gehad.

Iemand die daar in elk geval niet aan twijfelt, is Okke Dijkhuizen, lange tijd verantwoordelijk voor de klassieke muziek bij de EO op Radio 4 – een zender die er zonder de inspanningen van Olof trouwens nooit zou zijn geweest. Dijkhuizen mag dan inmiddels met pensioen zijn, hij zit niet op zijn handen, getuige de box *Theo Olof, violist* die hij met veel liefde en doorzettingsvermogen heeft samengesteld. Op vijf cd's laat Dijkhuizen Theo Olof horen als onvermoeibare advocaat van eigentijdse muziek. Artistiek is dat volkomen te rechtvaardigen, want Olof was een violist voor wie zelfs een componist als Bruno Maderna graag een stuk schreef, maar financieel ongetwijfeld een groot risico. Met zijn label Document steekt Dijkhui-

zen derhalve zijn nek ongelooflijk ver uit, waarvoor hij niet genoeg kan worden geprezen.

Op de cd's staan voor de overgrote meerheid Nederlandse stukken die vrijwel nooit meer worden gespeeld, altijd in voortreffelijke uitvoeringen. De opnamen stammen uit de periode 1959-1993.

Toen Olof in 1959 het *Vioolconcert* van Pijper opnam, met het Concertgebouworkest onder Bernard Haitink, was hij 35. Toen hij in 1993 het *Concerto funèbre* van Karl Amadeus Hartmann opnam, met hetzelfde orkest maar nu onder Kurt Sanderling, was hij 68. Zijn spel is dan ontegenzeggelijk bezonkener geworden, al is het dunne, zilveren timbre gebleven, net als het snelle vibrato.

Van die Nederlandse stukken springt het *Concerto for two violins* eruit, ook al vanwege het volmaakt symbiotische samenspel dat Olof hier aan de dag legt met zijn kompaan Herman Krebbers, met wie hij zowel in Den Haag als in Amsterdam de concertmeestersstoel deelde. Prachtig zijn ook de langzame delen in de concerten van Henkemans, Van Delden en Tristan Keuris. En ook *Quaterni II* van Jan van Vlijmen blijft sterk.

Theo Olof, violist bevat ook twee dvd's. Op de eerste, met beelden in fraai zwart-wit, staat een langzame uitvoering van Brahms' *Vioolconcert* uit 1980 met het Radio Filharmonisch onder een jonge Hans Vonk (hij was 37). Op de andere staan twee mooie documentaires van Ruud Keers, waarin Olofs onderkoelde geestigheid valt te bewonderen, als hij vertelt over zijn jeugd jaren.

Bij de box hoort ook een heruitgave van Olofs boekje uit 1973, *Daar sta je dan opnieuw*, met snedig opgetekende muzikale herinneringen.

De cd-box is te koop bij de klassieke vakhandel of te bestellen via www.documuziekproductie.nl.

Erik Voermans

